

vets definition. Ved en gennemførelse på »direktivets niveau« ville der være en væsentlig usikkerhed om, hvorvidt direktivet er gennemført korrekt, såfremt direktivets terminologi blev fraveget. Det foreslås således at definere anvendelsesområdet som aftaler, der indgås ved brug af fjernkommunikation og uden, at parterne mødes, og som indgås som led i et system for fjernsalg, der drives af den erhvervsdrivende.

Kravet om, at der skal foreligge et »system«, angiver en begrænsning, hvis nærmere indhold i sidste ende fastlægges af Domstolen. Det må imidlertid antages, at der bør lægges vægt på, om det fremgår af den erhvervsdrivendes markedsføring forud for mellemværendet med den pågældende forbruger, at han ønsker at indgå aftaler om det pågældende produkt ved hjælp af fjernkommunikation. I bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6 (den foreslåede § 10 a) er der anført nogle nærmere retningslinjer for, hvornår der må antages at foreligge et »system« for fjernsalg.

De gældende regler i forbruger aftaleloven omfatter alene aftaler, hvorefter varen skal sendes til forbrugeren. Direktivet giver ikke mulighed for at opretholde denne begrænsning, som foreslås ophævet. Det afgørende er efter lovforslaget, at parternes kontakt vedrørende den pågældende ydelse alene foregår ved fjernkommunikation, indtil aftalen er indgået.

Det forudsættes, at de foreslåede regler som hidtil ikke omfatter tilfælde, hvor f.eks. medlemmer af en bogklub som led i aftalen om medlemskab bestiller bøger ved brug af fjernkommunikation. Dette må antages at være i overensstemmelse med direktivet, idet det i præamblen (pkt. 10) er præciseret, at direktivet kun omfatter den første handling, hvis en aftale omfatter flere handlinger efter hinanden eller en række enkelthandlinger gennem en vis periode, som udgør et hele.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6 (den foreslåede § 10 a i forbruger aftaleloven).

2.4.2.2. Forbruger aftaler

Direktivets definition af »erhvervsdrivende« og »forbruger« svarer indholdsmæssigt til definitionerne i bl.a. direktivet om urimelige aftalevilkår i forbruger aftaler (93/13/EØF). I forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv blev definitionen af forbruger aftaler i forbruger aftaleloven og den øvrige civile retlige lovgivning her i landet ændret, jf. lov nr. 1098 af 21. december 1994 § 1, nr. 2, og §§ 2-6.

Der foreslås ikke ændringer i definitionen af en forbruger aftale, jf. den gældende lovs § 1, stk. 2.

2.4.2.3. Fjernkommunikation

Direktivet omfatter aftaler, der indgås udelukkende ved brug af en eller flere former for »fjernkommunikationsteknik«, jf. ovenfor under pkt. 2.4.2.1.

Ved fjernkommunikationsteknik forstås efter direktivet ethvert middel, som kan bruges med henblik på indgåelse af aftaler, uden at parterne mødes fysisk, jf. artikel 2, nr. 4.

Her i landet gælder der ingen generelle formkrav til aftaler, der indgås, uden at parterne er til stede samtidig.

Lovforslaget er derfor udformet således, at reglerne finder anvendelse, uanset hvilket kommunikationsmiddel der bruges. Det afgørende er således alene, om parterne forud for og i forbindelse med aftalens indgåelse rent faktisk kommunikerer uden at mødes fysisk med henblik på den pågældende aftale.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6 (den foreslåede § 10 b) og bemærkningerne hertil, hvor der bl.a. er nævnt en række eksempler på fjernkommunikationsteknikker, som anvendes i dag.

2.4.2.4. Varer og tjenesteydelser

Direktivet gælder ved fjernsalg af varer (i den engelske version: »goods«) og tjenesteydelser (»services«).

Efter direktivet gælder der på visse punkter forskellige regler, afhængigt af, om der er tale om fjernsalg af en vare eller en tjenesteydelse - det gælder f.eks. reglerne om, fra hvilket tidspunkt fortrydelsesfristen løber, jf. ovenfor under pkt. 2.1 og nærmere under pkt. 2.4.4.3 nedenfor.

Det fremgår ikke af direktivet, hvad der skal forstås ved »vare« eller »tjenesteydelse«, men det må lægges til grund, at direktivet tilsigter at regulere alle fjernsalg, alene med de undtagelser, der fremgår af direktivets artikel 3, stk. 1. Det kan således navnlig ikke antages, at aftaler om rettigheder generelt falder uden for direktivets anvendelsesområde, jf. herved artikel 3, stk. 1, 4. »pind«, modsætningsvis.

Der findes ikke i dansk ret nogen præcis afgrænsning af tjenesteydelsesbegrebet over for varebegrebet. Normalt anvendes begrebet »tjenesteydelse« imidlertid i en meget vid betydning, således at det omfatter alle ydelser, som ikke er salg af løsøre eller fast ejendom, og som ikke er arbejde i et ansættelsesforhold - herunder bl.a. aftaler om rettigheder. I overensstemmelse hermed anvendes udtrykket »vare« generelt i betydningen fysisk løsøre genstand i den gældende lov.

Justitsministeriet har på den anførte baggrund ikke fundet det nødvendigt, at de nævnte begreber define-